

Ana-Baba'ya karşı sorumluyuz!

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا أُمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ
الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أَفًّا وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا
قَوْلًا كَرِيمًا وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذَّلْمِ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا
كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا
سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ أَيُّ الْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَى اللَّهِ قَالَ: الصَّلَاةُ عَلَيَّ وَقْتَهَا قَالَ
ثُمَّ أَيُّ قَالَ ثُمَّ بِرُّ الْوَالِدَيْنِ قَالَ ثُمَّ أَيُّ قَالَ الْجِهَادُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ

Muhterem Müminler!

Hiç bebek olmadan, anında büyüyen bir canlıya rastladınız mı? Peki ya anasını-babasını sevmeyene? Ne yazık ki, insanoğlu da bebeklikten itibaren anasının-babasının yanında büyüdüğü hâlde, o mübarek insanları daha sonraları itip kakabiliyor ve onları ihmal edebiliyor. Tabii bunun bir de tam tersi vardır. Evladından hoşlanmayan, onları sevmeyen ana-babalar da bulunmaktadır. Fakat ana-babasından hoşlanmayan evlatlar daha çoktur. Hâlbuki insanlar ana-babasına saygı göstermekle yükümlü tutulmuştur. Hem de kesin bir emir olarak. Bu emir Kur'an'da şu şekilde bildirilmiştir: **“Senin Rabbin kesin olarak şunları emretti: Ancak kendisine ibadet edin, anne ve babaya iyilik edin. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında yaşlanırsa, sakın onlara ‘öf’ bile deme ve onları azarlama. İkisine de tatlı ve güzel söz söyle. İkisine de acıyarak tevazu kanatlarını indir. Ve şöyle de: ‘Ey Rabbim! Onların beni, ben küçükken bakıp terbiye edip yetiştirdikleri gibi, sen de kendilerine merhamet et.’”**¹

Muhterem Cemaat!

Bu ayeti her okuduğumuzda dikkatlice düşünelim! Düşünelim ki, ana-babaya hürmetin ve onlara kol kanat germenin önemini anlayalım. Bakınız! Allah, sadece kendisine ibadet edilmesinin yanı sıra hemen anne-babaya iyilik etmeyi emrediyorsa, burada çok büyük bir mesuliyet var demektir. Bu mesuliyet sadece evlatların mesuliyeti değil, ana-babaların da çocuklarına karşı mesuliyetidir. Ama mesuliyet çocuklar büyüdükten sonra onlara geçer.

Bu mesuliyetin birinci tezahürü ana-babaya kızmamak, onları azarlamamak, onlarla gereği gibi ilgilenmektir. İkincisi ise tatlı ve güzel sözle onları karşılamaktır. Ve nihayet yaşlandıklarında, onlar bizleri küçükken nasıl koruyup büyüttü ise aynı o şefkat ve muhabbetle onlara merhamet kanatlarımızı germektir.

Değerli Müminler!

İyi bir kul olmak, Allah'a hakkıyla kulluk edebilmenin yanı sıra, anne ve babaya iyi muamele etmek anlamına geldiğine göre, Allah'ın rızasını kazanmak için anne ve babamızın rızasını da kazanmalıyız. İyi kulluk ana-babaya iyiliği gerektirir.

Muhterem Kardeşlerim!

İyilik ne demektir? Para vermek mi? Hayır, böyle anlamayalım. Bu bazen para da olur ama iyilik dediğimiz şeyi paraya indirgeyemeyiz. Bir gülümseme, onların hâlini hatrını sorma, ihtiyacını sorma, o ihtiyacı giderme ve bunlar gibi bütün ameller iyiliğin içinde yer alır. Ana-babamızın razı olacağı, onların hoşnutluğunu kazanacağımız her şey iyiliktir.

Elbette ki burada Allah'a kulluktan söz ediyorsak, bütün hareketlerimiz de İslam'ın öngördüğü şekilde olmalıdır. İşte o zaman, anamız-babamız da bizim iyi bir kul olduğumuza şahitlik edecektir.

Muhterem Cemaat!

Sakın ha, başkalarının yanında onları rencide edici söz ve davranışlara yeltenmeyelim. Her yerde ve her şartta onların şeref, itibar ve haysiyetlerini zedeleyici hâl ve hareketlerden sakınelim. Ve şöyle dua edelim: **“Ey Rabbim! Onların beni, ben küçükken bakıp, terbiye edip yetiştirdikleri gibi, sen de kendilerine merhamet et.”**